

Kitajske narodne pripovedke.

Preložil *Fran Erjavec.*

VI.

ŽIVALSKI BRLOG.

ekoč je živela rodovina s sedmerimi hčerami. Nekega dne gre oče po drva in najde sedem jajc divjih rac. Odnese jih domov in jih ne misli razdeliti med svoje otroke, temveč jih hoče pojesti sam z ženo. Zvečer se pa prebudi najstarejša hči in vpraša mater, kaj kuha. Mati ji reče: »Kuham jajca divjih rac. Dam ti eno, a ne povej tega svojim sestram!« in ji da eno. Tedaj se prebudi druga hčerka in vpraša mater, kaj kuha. Ona odvrne: »Jajca divjih rac! Če ne poveš sestram, dobiš eno.« In tako gre naprej, dokler ne pojedjo hčerke vseh jajc.

Zjutraj se oče razsrdi na otroke in pravi: »Kdo gre z menoj k stari materi?« Hotel jih je odvesti v gore in jih prepustiti volkovom. Najstarejše so to opazile, zato odvrnejo: »Me ne gremo.« Le obe najmlajši pravita: »Oče, midve greval!« in odideta z očetom. Ko se že dolgo vozijo, pravita: »Kdaj pridemo do stare matere?« — »Tako,« odvrne oče. In ko pridejo v gore, pravi zopet: »Počakajta tu! Jaz odidem naprej v vas povedat stari materi, da prideta,« in se odpelje z oslom. Hčerki čakata in čakata, a oče se ne vrne. Končno si mislita, da ju oče ne pride več iskat in da ju je pustil nalašč v gorovju, zato odideta naprej v hrib iskat prenočišča. Kmalu opazita velik kamen, ki si ga izbereta za podzglavje in ga odvalita na mesto, kamor sta hoteli leči. Tedaj opazita, da je tvoril kamen vrata v votlino. Iz votline je prihajala luč, zato vstopita. Tu opazita, da prihaja svetloba od mnogih biserov in najrazličnejših dragocenosti. Votlina je bila brlog volka in lisjaka in tu sta imela vse polno loncev, vse posute s samimi biseri in dragulji, ki so se ponoči svetili. Deklici pravita: »To bo pa lepo prenočišče in kar leziva v postelji.« V jami sta namreč stali tudi dve zlati postelji z zlatovezenimi preprogami. Ležeta v postelji in zaspita.

Zvečer se vrneta volk in lisica. In volk pravi: »Jaz duham človeško meso.« Lisjak odvrne: »Ah, kaj ljudje! Sem v ta brlog ne morejo priti ljudje, saj je vendar tako dobro zaprt.« Tedaj pravi volk: »Dobro, potem pa leziva v najini postelji in zaspival!« Lisica pa reče: »Leziva rajša v kotle na ognjišču, tam je še malo gorko od ognja.« En kotel je bil zlat, drugi srebrn in oba se splazita vanja.

Ko deklici drugo jutro zarana vstaneta, vidita ležati v kotlih lisjaka in volka in se jako prestrašita. Hitro pokrijeta kotla in naložita nanja debelega kamenja, tako da nista volk in lisica mogla več iz kotlov. Nato zakurita ogenj, Volk in lisica pravita: »Ej, kako gorko je danes zjutraj! Odkod neki to?« Polagoma jima postane vroče. Opazita, da sta zakurili deklici ogenj in oba zakličeta: »Izpustita naju! Dava vama zlata in dragih kamenov in ničesar žalega vama ne stori.« Deklici se pa ne zmenita za to, temveč kurita vedno bolj in bolj. Končno pogineta v kotlih oba, volk in lisica.

Tako živita deklici več dni srečno v brlogu, oče pa zahrepeni med tem zopet po hčerkah in ju odide v gorovje iskat. Sede baš na kamen pred votlino, da bi se odpočil ter iztrka pepel iz svoje pipe. Tedaj zakličeta deklici od znotraj: »Kdo trka na naša vrata?« Oče odgovori: »Kaj ni to glas mojih hčerk?« Deklici zakličeta: »Kaj ni to glas našega očeta?« Potem odrineta kamen in vidita, da je tu oče, ki se prav tako razveseli, da ju je zopet našel. Jako se začudi, kako sta prišli v votlino polno biserov in dragega kamenja. Deklici mu povesta vse. Potem pokliče oče ljudi, da mu pomagajo spraviti domov drago kamenje. Ko pridejo domov, se žena začudi, odkod imajo vse te zaklade. Oče in hčerki ji povedo vse. Postanejo bogati ter živijo srečno in zadovoljno do konca dni.

CERKNICA, V OZADJU JEZERO